

פרי קודש היולולים

לעילוי נשמת
גורן לרבינו הגה"ק זצ"ל
מרת מרגלית בלא נוחו"ז בת
הרה"ח ר' אהרן ברויער ע"ה
(חתן הרה"ג ר' מאיר יהודא קרויס
זצ"ל בן הרה"ג ר' בנימין זאב זצ"ל
חתן רבינו הגה"ק זצ"ל)
נלב"ע כ"ג באלול תשס"ו
תצבי"ה

פר' נצבים וילך תשפ"ג

מתורתו ומורשתו של רבינו הגה"ק הילל זצ"ל
אבדק"ק סאסרעגען

בס"ד, (שנה ב') גליון מס' 79

פרשת נצבים וילך

מי שבידו למחות חייב למחות אפילו אם יתכן שלא יקבלו ממנו

הַנְּסֻתוֹת לַד' אֲלֶקְיִנּוּ וְהַנְּגֻלַת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת

(דברים כט, כח)

גלוי וכו'". והיינו אפילו באופן שגלוי וידוע לפני הקדוש ברוך הוא שהתוכחה לא תעשה מאומה, נענשו הצדיקים על שלא מיחו, כי לפניהם לא היה דבר זה גלוי וידוע, והיה להם לעשות את המוטל עליהם.

ובזה אפשר לפרש דברי הכתוב כאן, שאפילו באופן של "הנסתרות לד' אלקינו" כלומר שגלוי וידוע לפניו ית' שלא תועיל התוכחה, אולם "הנגלות לנו ולבנינו" כלומר הרי לפנינו אין גלוי וידוע שלא יתקבלו דברינו, ולכן עלינו "לעשות את כל דברי התורה הזאת" ולקיים מצות תוכחה.

(ח"ב ר"ז)

אמרו חז"ל (שבת נה, א) שאדם חייב להוכיח עושי עולה אפילו אם יתכן שלא יקבלו ממנו, ואמרו שם "מעולם לא יצתה מדה טובה מפי הקב"ה וחזרו בה לרעה, חוץ מדבר זה (שהוציא דיבור לטובה ומפני עונש תוכחה חזר בו, ר"ש" וכו'. אמר לו הקדוש ברוך הוא לגבריאל, לך ורשום על מצחן של צדיקים תיו של דיו שלא ישלטו בהם מלאכי חבלה, ועל מצחם של רשעים תיו של דם כדי שישלטו בהן מלאכי חבלה. אמרה מידת הדין לפני הקב"ה, רבונו של עולם, מה נשתנו אלו מאלו. אמר לה הללו צדיקים גמורים והללו רשעים גמורים. אמרה לפניו, ריונו של עולם, היה בידם למחות ולא מיחו. אמר לה גלוי וידוע לפני שאם מיחו בהם לא יקבלו מהם. אמרה לפניו רבש"ע אם לפניך גלוי להם

גם מי שאין לו השגה בכוונות ובסודות יכול לקיים המצוות בשלימות

כִּי הַמְצִיחַ הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ הַיּוֹם לֹא נִפְלְאת הוּא מִמֶּךָ וְלֹא רַחֲקָה הוּא. לֹא בְשָׁמַיִם הוּא וְגו' וְלֹא מֵעֵבֶר לַיָּם הוּא וְגו' כִּי קָרוֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר מֵאֵד בְּפִיךָ וּבְלִבְךָ לַעֲשׂוֹתוֹ

(דברים ל, יא-יד)

להם סדר קרבנות, כל זמן שקוראין בהן מעלה אני עליהן כאילו מקריבין לפני קרבן ומוחל אני על כל עונותיהם". וישנה עוד עצה, מה שאמרו חז"ל (קידושין מ, א), "חשב אדם לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה".

וזהו שאמר הכתוב, "כי המצוה הזאת וגו' לא בשמים היא", אין קיומה תלוי דווקא במי שיש לו השגות גבוהות, "לאמר מי יעלה לנו השמימה". וכמו כן, "לא מעבר לים היא", אין קיומה תלוי דווקא במי שזיכוהו להיות בארץ ישראל, בעבר הים². אלא העצה היא, "בפיך" היינו לימוד תורת המצוה בפה, "ובלבבך" היינו הרצון לקיימה, שעל ידי שני דברים אלו נחשב לו "לעשותו", שמעלה עליו כאילו עשאה.

(ח"ב רכה)³

בעשיית מצוות יש חלק נגלה והוא המעשה, וחלק נסתר שהוא כוונת הלב, אשר רק על ידי שניהם יחדיו תהיה המצוה בשלימות. והנה לא כל אחד בא בסוד ד' ולא כל מוחא סביל לקיים המצוה בכל כוונותיה העילאיות¹, וכמו"כ יש מצוות התלויות בארץ שא"א לקיימן אלא מי שזיכוהו מן השמים להיות בארץ ישראל ולא כל אחד זוכה לזה.

והעצה היעוצה היא ללמוד את תורת המצוה, שעל ידי זה נחשב לו כאילו קיימה. כמו שאמרו חז"ל (מגילה לא, ב) לגבי הקרבנות, "אמר לפניו (אברהם אבינו ע"ה), רבש"ע, תינח בזמן שבית המקדש קיים, בזמן שאין בית המקדש קיים מה תהא עליהם. אמר לו, כבר תיקנתי

1. ומוסיף רבינו הגה"ק זצ"ל, שיש מצוות שא"א לקיימן אלא אם כן מוכיח אותו מן השמים, כמו השבת אבידה.

2. ראה בדברי אור החיים הק' (דברים ל, יא) "ואמר ולא מעבר לים הוא לאמר וגו' פירוש כמו שאירע למשה שהגם שעלה שמים והוריד התורה נמנעו ממנו השגת קיום מצותיה התלויות בארץ שהם כמה וכמה כמעט רובי תורה, מה שאין כן הם שהשיגו לעבור הים לבוא אל הארץ לקיים מצותיה".

3. ובמהדורה בתרא הוסיף על זה רבינו הגה"ק זצ"ל שיש לפרש "לעשותו" שעל האדם לעשות רק מה שבידו לעשות וכמו"כ חז"ל (אבות פ"ב מ"ז) לא עליך המלאכה לגמור. ועיין עוד לקמן בסמוך.

"...ואולי אם המצא תמצא איזה דברי אגדה אשר ראוי לאמרם בשבילי, אולי אבנה גם אני בעבורכם..." (שם בהקדמה)

"וזאת באתי לרשום איזה ליקוטים למען ירוץ הקורא, ולאמר בשבילי איזה דבר בכל שבוע..." (קודש היולולים ח"א עמ' ז')

פִּי הַמְצִינָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ הַיּוֹם לֹא נִפְלְאָת הוּא מִמֶּךָ וְלֹא רְחֻקָה הוּא. לֹא בְשָׁמַיִם הוּא וְגו' וְלֹא מֵעֶבֶר לַיָּם הוּא וְגו' פִּי קָרוֹב אֵלַיךָ הַדְּבָר מְאֹד בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ לַעֲשׂוֹתוֹ

(דברים ל, יא-יד)

וכן הוא במצות התשובה, שאפשר שיעלה על לב האדם מורא, האיך אפשר לתקן את כל אשר עיוות, הן רק אם יהיה כמלאך ויפרוש לגמרי מענייני העולם הזה ויתבודד מחברת אנשים, אז יוכל לשוב בתשובה. אבל אין הדבר כן, אלא השי"ת מבקש שיפתח האדם פתח כחודו של מחט והבא ליטהר מסייעין אותו (שבת קד, א, וכדפירש הרמב"ן על מה שכתוב לקמן "ומל ד' אלקיך את לבבך" וגו').

וזהו "כי המצוה הזאת" שהיא מצות התשובה, "לא בשמים היא לאמר מי יעלה לנו השמימה", להיות כמלאך פרוש מכל ענייני הארץ. "ולא מעבר הים היא", לפרוש לגמרי מחברת אנשים. אלא "כי קרוב אליך הדבר מאד", "בפיך" היינו וידוי בפה, "ובלבבך" היינו חרטה בלב, "לעשותו" להרבות במעשים טובים כפי כוחו. והראיה לזה הוא מהר"ת מיל"ה ומהס"ת הוי"ה, והוא רמז למצות מילה שציוה השי"ת לאברהם, שם ראינו שהתקיים באברהם "וכרות עמו הברית" שהוא התחיל והשי"ת גמר בעדו. (ח"ב רכה, רכו)

פירש הרמב"ן "המצוה הזאת, על התשובה הנזכרת, כי "והשבות אל לבבך" (פסוק א) "ושבת עד ד' אלקיך" (פסוק ב) מצוה, שיצוה אותנו לעשות כן". ובבעל הטורים "מי יעלה לנו השמימה, ר"ת מילה וס"ת הוי"ה, לומר שאינו יכול לעלות אצל ד' אם לא שיהא נימול וכו'". ונ"ל הרמז, דהנה אמרו חז"ל (נדרים לב, א) "בשעה שאמר הקב"ה לאברהם אבינו ע"ה "התהלך לפני והיה תמים" (בראשית יז, א) אחזתו רעדה וכו'. כיון שאמר לו (שם פסוק ב) "ואתנה בריתי ביני ובינך", נתקררה דעתו". ונראה לפרש, שכאשר אמר לו הקב"ה "התהלך לפני והיה תמים", הבין אברהם דהיינו לבדו מבלי סייעתא דשמיא⁴, ולכן אחזתו רעדה כי מי הוא זה אשר יוכל לזכך את עצמו להיות תמים בשלימות מבלי סייעתא. אך מכיון שאמר לו "ואתנה בריתי ביני ובינך", וכמו שאמר הכתוב (נחמיה ט, ה) "וכרות עמו הברית", ודרשו חז"ל⁵ שאברהם התחיל והשי"ת גמר, נתקררה דעתו כי הבין שאינו צריך אלא לפתוח פתח והבא ליטהר מסייעין אותו להגיע לשלימות⁶.

האדם הוא בעל בחירה וביכולתו להיות עליון על כל הבריאה או ח"ו להיפך

הַעֲדוֹתֵי בְּכֶם הַיּוֹם אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ הַחַיִּים וְהַמּוֹת נִתְּמִי לְפָנֶיךָ הַבָּרֻכָה וְהַקְּלָלָה וּבְחִרְתָּ בְּחַיִּים לְמַעַן תַּחֲיֶה אֶתְּךָ וְזֶרְעֶךָ

(דברים ל, יט)

יתוש קדמך במעשה בראשית, ונחות אתה אפילו מבריה קלה זו. וזהו שאמר משה רבינו ע"ה לבני ישראל, "העידותי בכם היום את השמים ואת הארץ", היינו "השמים" וכל צבא השמים, "הארץ" וכל אשר עליה⁷, שהם אינם בעלי בחירה, ורק אתם בני האדם בעלי בחירה. וכמו שהמשיך ואמר, "החיים והמות נתתי לפניך הברכה והקללה", שמצד הבחירה בידכם להיות יותר מהם, אפילו מן "השמים" היינו מהמלאכים העליונים. וכן להיפך, בידכם להיות ח"ו פחותים מן "הארץ", ולפיכך עליכם לקיים "ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך". (ח"ב רכז)

צריך לדעת, למה העיד בהם את השמים ואת הארץ (ועיין פירוש רש"י). ונראה לפרש, דהנה מעלת האדם על כל הנבראים היא בכך שהוא בעל בחירה ויכול לבחור בטוב, מה שאין כן כל שאר הבריות. אכן אם ח"ו בוחר ברע הרי הוא נחות מכל מעשה בראשית, שהם עושים תמיד רצון קונם ואילו הוא עובר על רצונו ית'. והנה אמרו חז"ל (עיין סנהדרין לח, א), שלפיכך נברא האדם אחרי כל מעשה בראשית, כדי שיהיה הכל מוכן בעבורו, שהרי הוא עליון על כולם ואפילו מן המלאכים. ומאידך, אם תזוה דעתו עליו, אומרים לו,

משה רבנו ע"ה העביר על מידותיו וזו תוכחה עבורנו

וַיִּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל

(דברים לא, א)

נראה לפרש על פי דברי הרמב"ן כאן, שהלך משה ממחנה לוויה אל מחנה ישראל לכבדם, כמי שירצה להפרד מחבירו ובא ליטול

איתא במדרש (תנחומא א) "אין וילך אלא לשון תוכחה שנאמר (תהילים מו, ט) "לכו חזו מפעלות אלקים".

⁴ עיין רש"י על הפסוק "את האלקים התהלך נח" (בראשית ו, ט) שכתב, "ובאברהם הוא אומר "אשר התהלכתי לפניו", נח היה צריך סעד לתמוכו, אבל אברהם היה מהלך ומתחזק בצדקו מאליו". והבין אע"ה שמה שנאמר לו כאן "התהלך לפני והי' תמים" היינו שבכח עצמו עליו להגיע לשלימות.

⁵ רבינו הגה"ק זצ"ל ציין לילקוט נחמ"י סו"פ ט, ושם לא מצאתי, אך איתא דרשה זו בילקוט על שמואל ב' רמז קסב ובבראשית רבה מט, ב.

⁶ ועיין עוד לעיל פר' לך לך ד"ה התהלך לפני.

⁷ כדפירש הרמב"ן על הפסוק (בראשית א, א) בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, עיי"ש.

"לזאת אהובי בני רחימי לכבדני בתורה ומעשים טובים, אשר היא חיינו ואורך בעולם הזה ובעולם הבא..." (שם בהקדמה)

"...ולבני ד' יאריך ימיכם ושנותיכם בנעימים עם כל אשר לכם, להזכירני לטובה לקבוע עתים לתורה בכל יום ויום..." (קודש הילולים בהקדמה)

רשות ממנו. ונראה לפרש שמשה רבינו ברוב ענותנותו היה הולך לבני ישראל לבקש מהם מחילה, אם חטא כנגדם במעשיו, וזאת אף על פי שכל מעשיו היו על פי ד' ולשם שמים.

ומזה יש תוכחה לכולם, שאם משה איש האלקים היה ירא ומעביר על מדותיו ומבקש מחילה, אחרים בודאי צריכים להעביר על מידותיהם. ואפילו אם נראה לאדם שכל מעשיו לשם שמים, מכל מקום יהא ירא שמא עליו לבקש מחילה.

ובזה אפשר לפרש המדרש שפירשו "וילך" מלשון תוכחה, דהיינו התוכחה שבאה מכך שמשה רבינו איש האלקים היה הולך ומבקש מחילה. והמשך המדרש "שנאמר לכו חזו מפעלות אלקים" בא לומר, כי הנה בהמשך הפסוק שם כתיב "אשר שם שמות בארץ", והוא רמז לחורבן בית המקדש. והיינו כי אילו היו ישראל לומדים תוכחה זו ממשה להעביר על מידותיהם, לא היה נחרב הבית. כמו שאמרו חז"ל (בבא מציעא ל, ב), "לא חרבה ירושלים אלא על שהעמידו דיניהם על דין תורה ולא עבדו לפנים משורת הדין". (ח"ב רל)

סליחות

אם אין ישראל ראויים לישועה בזכות מעשיהם יושענו למען שמו הגדול

הַנְּשַׁמָּה לְךָ וְהַגּוֹף פִּעֲלָךָ חוֹסֶה עַל עֲמֻלְךָ, הַנְּשַׁמָּה לְךָ וְהַגּוֹף שֶׁלְךָ, ד' עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ

(סליחות)

נראה לפרש הרמז על פי מה דאיתא במדרש (רות רבה פה, יא), כתוב אחד אומר (תהלים צד, יד) "כי לא יטוש ד' עמו ונחלתו לא יעזוב", וכתוב אחד אומר (שמואל א' יב, כב) "כי לא יטוש ד' את עמו בעבור שמו הגדול". א"ר שמואל בר נחמני, פעמים שהוא עושה בעבור עמו ונחלתו, ופעמים שהוא עושה בשביל שמו הגדול. א"ר איבי, כשישראל זכאין, בעבור עמו ונחלתו, וכשאין ישראל זכאין, בעבור

שמו הגדול" וכו'.
ואפשר לומר שזהו מה שאנו אומרים בסליחות, "הנשמה לך והגוף פעלך חוסה על עמלך". כלומר, אם אנו נחשבים עושים רצונו של מקום, הרי ש"חוסה על עמלך" על דרך "ונחלתו לא יעזוב". ואם ח"ו אין אנו נחשבים כן, אנו מבקשים, "הנשמה לך והגוף שלך עשה למען שמך", על דרך "בעבור שמו הגדול". (ח"ב רל)

על האדם ליבוש ולהיכלם על העוונות שנכשל בהן מחמת חוסר אמונה ודעות כוזבות

בְּשִׁתִּי וְנִקְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹקֵי פָנֶי אֱלֹהֵי כִּי עֲוֹנוֹתֵינוּ רַבּוּ לְמַעַלְהָ רֵאשִׁי

(עזרא ט, ו, סליחות)

הנה ישנם עוונות שהאדם נכשל בהם מצד התאוה המוטבעת באדם, שבהיותו עפר מן האדמה, חומריותו מושכת אליהם. אך ישנם עוונות שהאדם נכשל בהם מצד חסרון באמונה, דעות כוזבות ומחשבות רעות, ועליהם בפרט צריך האדם ליבוש ולהיכלם אם נכשל בהם.

וזהו שאנו אומרים בסליחות, "בושתי ונכלמתי להרים אלקי פני אליך", והטעם, "כי עוונותינו רבו למעלה ראש", כלומר כי חטאנו בעוונות כאלה שהם מצד ה"ראש", היינו המחשבה והדעות הרעות. (ח"ב רסד)

האדם צריך להתפלל בעיקר על אנו זקוקים לרחמי שמים יען אין אנו מבינים את צרכי הרוחניות

הִטָּה אֱלֹקֵי אֲזִנֶּךָ וְשָׁמַע פִּקְחַ עֵינֶיךָ וַרְאָה שְׁמִמְתֵּינוּ וְכוּ' כִּי לֹא עַל צַדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מְפִילִים תַּחְנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ

(דניאל ט, יח)

ונראה לפרש, על פי מה שידוע דבעת צרה לאדם, יש ב' חלקים בצערו, א' הצער הגשמי, ב' הצער הרוחני על שמחמת צרתו אין הוא יכול לעבוד את ד' כראוי. ועיקר תפילתו צריכה להיות עבור הצער הרוחני, והיינו ההפרעה בעבודת ד' בתורה ותפילה, שיש לו כתוצאה מצרתו.

והנה מה שאין אדם רואה שתפילתו מתקבלת, זהו מפני שאינו יודע להתפלל והיינו שהוא מתפלל בעיקר על צערו הגשמי. ואם תהיה עיקר תפילתו על חולי הנפש ועל צער השכינה וחילול ד', אז

תהא תפילתו ודאי נשמעת.
אולם בעוניינו ובעוונותינו הרבים אין אנו מרגישים בחולי הנפש ואין אנו מתפללים אלא על ענייני הגשמיות, ועל זה אנו מבקשים מהש"ת בסליחות, "וראה שוממותינו", כלומר דרגתנו הנמוכה כל כך, עד "כי לא על צדקותינו אנחנו מפילים תחנונינו לפניך", שאין אנו מבקשים על "צדקותינו", על צרכי הרוחניות, אלא רק על ענייני הגשמיות. ובכל זאת אנו מבקשים, "הטה אלקי אזנך ושמע פקח עיניך". (ח"ב רנג)

נא להתפלל לרפואת נכדת רבינו הגה"ק זי"ע מרת אסתר בת מירש (לייפר) בתוך שאר חולי ישראל

"עיקר כיבוד אב ואם לעשות רצון אבינו שבשמים כי זה נחשב לאבות כאילו המה עושים, והעיקר לקבוע עתים בכל יום ויום לתורה..." (שם בהקדמה)

"...מי שזכה להיות לו בנים וחתנים צדיקים וכו' המעשים שלהם יהיו לו למשען בעולם הבא וכו' ואין לנו חסד גדול מזה..." (עפ"י קודש הילולים בהקדמה)

דברי התענוגים

מאת רבינו בנימין וואלף בן רבינו יואל זצ"ל רייכלס אב"ד שאפי, מח"ס "דברי התענוגים"

חותנו של רבינו הגה"ק הילל הזקן זצ"ל אב"ד אייבשיץ

מדוע לא רצה משה רבינו להסתלק מהעולם כדי ליהנות בעוה"ב

'הן קרבו ימיך למות וגו' הנך שוכב עם אבותיך וקם'

(דברים לא, יד-טו)

ועומדים על רגליהם והולכים במחילות עד א"י, ושם מבצבצין ויוצאים. עוד איתא בגמ' (שם), 'ונשאתני ממצרים וקברתני בקבורתם' (בראשית מז, ל), אמר קרנא וכו', יודע היה יעקב אבינו שצדיק גמור היה, ואם מתים שבחוצה לארץ חיים, למה הטריח את בניו. שמא לא יזכה למחילות [א לא עצמותיו יתגלגלו עד א"י], ע"כ. לפי זה יש לומר, דוודאי קיבל עליו משה רבינו את המיתה, אך מתיירא היה שמא לא יזכה למחילות, כשם שיעקב אבינו היה מתיירא.

והנה איתא במדרשים (במדב"ר יט יג; דב"ר ב ט), הטעם למה באמת מת משה רבינו ע"ה במדבר, כדי שבזכותו יקומו גם דור המדבר לחיים לעתיד לבוא. ומעתה יובן, שהוקשה בעיניו, האם משום טובתם יצטרך לסבול את הצער של גלגול עצמותיו עד א"י. על כן אמר לו הקב"ה, 'אני אעשה לך קורת רוח', היינו בעוה"ב אחר המיתה, כדאמרין, יפה שעה אחת של קורת רוח בעוה"ב יותר מכל חיי העוה"ז. אבל לא ימות בא"י אלא במדבר, כדי שגם מתי המדבר יזכו לחיות עמו לעתיד. ואם תאמר, שעי"ז יהיה לו צער גלגול העצמות. לכך אמר לו, 'הנך שוכב עם אבותיך', במדבר, וקם', לשון עמידה על רגליו, וילך לארץ ישראל דרך המחילות, כדפירש רש"י. וקל להבין, דברי פי חכם חן, ושפתותיו ידובבו בקבר.

(מרפא לנפש דף עו ע"א)

איתא במדרש (תנחומא, ברכה ז), 'הן קרבו ימיך למות', אמר משה לפני הקב"ה, רבש"ע, בלשון שקלסתיך, שאמרתי 'הן לה' אלקיך השמים' (דברים י, יד). בו קנסת עלי מיתה. אמר לו הקב"ה, אני אעשה לך קורת רוח, 'הנך שוכב עם אבותיך וגו'. אמר רבי אבהו, אין לשון 'הנך' אלא קורת רוח [פירש רבינו בחיי, הוא קורת רוח של העוה"ב שיבטיחנו בו. וע"ע בפירוש עץ יוסף].

לכאורה צריך להבין, למה לא רצה משה רבינו ע"ה לקבל עליו את המיתה, הלא עיקר קבלת שכר וקורת רוח לצדיקים הוא בעוה"ב. כמו ששינונו (אבות פ"ד מ"ז), יפה שעה אחת של קורת רוח בעוה"ב, יותר מכל חיי העוה"ז. ובגמרא (סוטה יד). תירצו, מפני מה נתאוה משה רבינו ליכנס לא"י וכו', אלא כך אמר משה, הרבה מצוות נצטוו ישראל ואין מתקיימן אלא בא"י, אכנס אני לארץ כדי שיתקיימו כולן על ידי.

וגם מורי וחמי [רבינו בנימין וואלף רייכלס] זצ"ל הגיד תירוץ, עפ"י הגמ' (כתובות קיא.), א"ר אלעזר, מתים שבחוץ לארץ אינם חיים, שנאמר (יחזקאל כו, כ) 'ונתתי צבי בארץ חיים וכו'. ופריך הש"ס, ולר' אלעזר, צדיקים שבחוץ לארץ אינם חיים. אמר רבי אילעא, ע"י גלגול - פירש רש"י, מתגלגלים העצמות עד א"י וחיין שם - מתקיף לה ר' אבא סלא רבא, גלגול לצדיקים צער הוא. אמר אביי, מחילות נעשות להם בקרקע. פירש רש"י,

ברכת מזל טוב

לעצאי רבינו הגה"ק זצ"ל

הרה"ח ר' אהרן הוס הי"ו לרגל אירוסיו בנו החתן אליהו דב נ"ו
עב"ג הכלה תחי' בת הרה"ג שלמה אלימלך ערבליך שליט"א

הרה"ח ר' חיים שאול כהן הי"ו ובנו הרה"ח יוסף יהודה כהן הי"ו ובנו הרה"ח ר' מאיר הי"ו
לרגל הולדת הנינה-הנכדה-הבת תחי'

יהי רצון שיזכו לרזות מכל יוצ"ח רב תענוג ונחת דקדושה לתפארת אבות, הם וכל משפחתם,
ויתקיים בהם במהרה "בגלל אבות תושיע בנים ותביא גאולה לבני בניהם", אמן.

שישו ושימחו בשמחת התורה כי היא לנו עוז ואורה

עצאי רבינו הגה"ק זצ"ל משפחת הרה"ח ר' חנינא עבי פרקש הי"ו מתכבדים להודיע על

שמחת הכנסת ספר תורה

שנכתב לע"נ הוריהם היקרים ז"ל

ביום ב' כ"ה אלול תשפ"ג

כתיבת האותיות 18:00 בבית משפחת פרקש רח' מקור ברוך 12 רמת ויזניץ חיפה

התהלוכה תצא בשעה 19:00 לביהמ"ד הגדול ברמת ויזניץ חיפה

לקבלת הגליון בעז"ה מידי שבוע, וכן לקבלת גליונות קודמים, להנצחה והודעה על שמחה

נא לשלוח לכתובת: info@Kodesh-Hilulim.com

כמו"כ כל מי שיכול להעשיר ברעיונות ומאמרים וכדו' למטרות הגליון נא לשלוח לכתובת הנ"ל.